

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do celów uznania za czynność opodatkowaną podatkiem VAT fakt dokonania przez graczy w bingo wpłaty części ceny plansz do gry w bingo odpowiadającej wygranym stanowi o tym, że gracz staje się autentycznym konsumentem towarów lub usług?
- 2) Czy do celów ustalenia mianownika przy obliczaniu procentowej wartości proporcjonalnego odliczenia art. 11 część A ust. 1 lit. a) w związku z art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wprowadzają one tak wysoki stopień harmonizacji, iż nie pozwalają na to, by w poszczególnych państwach członkowskich przyjmowano zróżnicowane legislacyjne lub wynikające z orzecznictwa rozwiązania w kwestii włączenia do podstawy opodatkowania VAT części ceny plansz do gry w bingo przeznaczonej na wypłatę wygranych?
- 3) Czy do celów ustalenia mianownika przy obliczaniu procentowej wartości proporcjonalnego odliczenia art. 11 część A ust. 1 lit. a) w związku z art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie istnieniu orzecznictwa krajowego, które w przypadku gry w bingo włącza do podstawy opodatkowania VAT kwoty odpowiadające kwocie wygranych, wpłacone przez poszczególnych graczy z racji zakupu plansz do gry?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 01 s. 23)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 18 lipca 2011 r. — Manuel Mesa Bertrán y Cristina Farrán Morenilla przeciwko Novacaixagalicia

(Sprawa C-381/11)

(2011/C 290/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Manuel Mesa Bertrán y Cristina Farrán Morenilla

Strona pozwana: Novacaixagalicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli instytucja kredytowa oferuje klientowi, z którym uprzednio zawarła umowę kredytu hipotecznego, umowę swapową na stopę procentową w celu ochrony przed ryzykiem zmiany stop procentowych wcześniejszej transakcji, to czy taką umowę swapową należy uważać za usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją z art. 4 ust. 1 pkt 1 Mifid ⁽¹⁾?

- 2) Czy zaniechanie przeprowadzenia oceny adekwatności klienta przewidzianej w art. 19 ust. 4 wymienionej dyrektywy w przypadku inwestora detalicznego powinno powodować nieważność bezwzględną umowy swapowej na stopy procentowe zawartej przez inwestora z doradzającą instytucją kredytową?
- 3) W sytuacji gdy umowa zawarta na opisanych warunkach nie zostanie uznana za doradztwo inwestycyjne, czy sam fakt zakupu złożonego instrumentu finansowego, jakim jest umowa swapowa na stopę procentową, gdy nie została przeprowadzona ocena adekwatności produktu przewidziana w art. 19 ust. 5 dyrektywy Mifid z przyczyn leżących po stronie instytucji kredytowej, powoduje nieważność bezwzględną umowy zakupu zawartej z tą samą instytucją kredytową?
- 4) Czy zgodnie z art. 19 ust. 9 dyrektywy Mifid sam fakt, że instytucja kredytowa oferuje złożony instrument finansowy związany z kredytem hipotecznym stanowi wystarczającą przyczynę wyłączenia obowiązków przeprowadzenia ocen adekwatności klienta i adekwatności produktu przewidzianych w tymże art. 19, jakim instytucja inwestycyjna powinna poddać inwestora detalicznego?
- 5) Czy dla wyłączenia obowiązków ustanowionych w art. 19 dyrektywy Mifid konieczne jest, by produkt finansowy, z którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 19 lipca 2011 r. — Isabel Elbal Moreno przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-385/11)

(2011/C 290/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isabel Elbal Moreno.

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy emerytura z systemu składkowego, tego rodzaju, jak przewidziana w hiszpańskim systemie zabezpieczenia społecznego, której podstawą stanowią składki uiszczane przez pracownika i na jego rzecz przez cały okres jego aktywności zawodowej jest objęta pojęciem „warunków zatrudnienia” zawartym w zakazie dyskryminacji przewidzianym w klauzuli 4 dyrektywy 97/81⁽¹⁾?
- 2) W przypadku, gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i uznał, że emerytura tego rodzaju, jak pochodząca z systemu składkowego, przewidziana w hiszpańskim systemie zabezpieczenia społecznego jest objęta pojęciem „warunków zatrudnienia”, do którego odsyła klauzula 4 w dyrektywie 97/81, czy zakaz dyskryminacji przewidziany w tej klauzuli powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który — w konsekwencji podwójnego zastosowania zasady pro rata temporis — wymaga od pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy proporcjonalnie dłuższego okresu składkowego względem pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, aby uzyskać w danym przypadku prawo do emerytury z systemu składkowego, której wysokość jest proporcjonalnie zmniejszona wedle ich czasu pracy?
- 3) Tytułem pytania uzupełniającego względem pytań poprzednich, czy regulacja tego rodzaju, jak regulacja hiszpańska (zawarta w siódmym postanowieniu dodatkowym ogólnej ustawy o zabezpieczeniu społecznym) dotycząca systemu składek, uzyskiwania i obliczania emerytury w przypadku pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy może zostać uznana za jeden z „aspektów i warunków wynagrodzenia”, do których odnosi się zakaz dyskryminacji przewidziany w art. 4 dyrektywy 2006/54⁽²⁾ i art. 157 TFUE (dawniej art. 141 WE)?
- 4) Tytułem pytania pomocniczego względem pytań poprzednich, w przypadku, gdyby hiszpańska emerytura z systemu składkowego nie była objęta ani zakresem pojęcia „warunków zatrudnienia”, ani zakresem pojęcia „wynagrodzenia”, czy zakaz bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć przewidziany w art. 4 dyrektywy 79/7⁽³⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który — w konsekwencji podwójnego zastosowania zasady pro rata temporis — wymaga od pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy (w większości kobiet) proporcjonalnie dłuższego okresu składkowego względem pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, aby uzyskać w danym przypadku prawo do emerytury z systemu składkowego, której wysokość jest proporcjonalnie zmniejszona wedle ich czasu pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC— Załącznik: Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin (Dz.U. L 14, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 s. 23).

⁽³⁾ Dyrektywa 97/7/WE Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 6 s. 24).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 maja 2011 r. w sprawach połączonych T-267/08 i T-279/08 Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'Agglomération du Douaisis przeciwko Komisji wniesione w dniu 22 lipca 2011 r. przez Région Nord-Pas-de-Calais

(Sprawa C-389/11 P)

(2011/C 290/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Région Nord-Pas-de-Calais (przedstawiciele: adwokaci M. Cliquennois i F. Cavedon)

Druga strona postępowania: Communauté d'Agglomération du Douaisis, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 12 maja 2011 r. przez Sąd Unii Europejskiej w sprawach połączonych T-267/08 i T-279/08;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji przez Région Nord-Pas-de-Calais;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Région Nord-Pas-de-Calais zarzuca Sądowi odmówienie rozpatrzenia zarzutów sformułowanych względem decyzji Komisji C(2008) 1089 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2008 r. cofniętej i zastąpionej decyzją Komisji C(2010) 4112 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r., będących dwiema decyzjami w sprawie tej samej pomocy państwa C-38/2007 (ex NN 45/2007). Zdaniem wnoszącego odwołanie nowa decyzja odpowiada bowiem w rzeczywistości pismom, które przedstawił on w ramach pierwotnej skargi przed Sądem, nie mając możliwości bycia wysłuchanym w ramach nowego wstępnego postępowania administracyjnego.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności w ramach postępowania administracyjnego ze względu na okoliczność, że Komisja wydała nową decyzję uchylając się od obowiązku przestrzegania istotnych wymogów proceduralnych wynikającego z tego wydania. Zmieniła ona bowiem ocenę dotyczącą spornego środka państwowego i ustaliła na nowo metodę obliczania stóp referencyjnych obowiązujących w czasie przyznania pomocy państwa udzielonej Arbel Fauvet Rail SA.